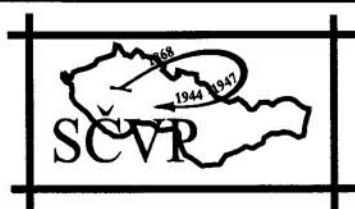

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

4/2006

Josef Moravec, stoletý válečný veterán

Narodil se dne 25. května 1906 ve Velkém Špakově, v obci, kterou v roce 1871 spolu-zakládali jeho předkové, pocházející ze vsi Dolní Libchavy poblíž Ústí nad Orlicí. Děd Moravec, stejně jako ostatní vystěhovalci, koupil na dluh kus lesa a pole a tím zajistil obživu svým potomkům. Nebyla snadná.

Maminka ovdověla, když bylo Josefovi 13 let, takže se měla co ohánět, aby své čtyři děti uživila. Josef jí pomáhal, ale jen do doby, než odešel odsloužit v armádě Polské republiky dvouletou základní službu. Naštěstí v blízkém okresním městě Rovno, jako dělostřelec. Když se ve svých 23 letech vrátil, začal přes cestu, naproti rodnému domu, stavět usedlost, kterou dokončili se svou manželkou Aničkou Duškovou ze sousedství. **Žijí spolu plných 75 let!** Posledních 17 let u svého jediného potomka, syna Jaroslava.

V roce 1939 přišli na Volyn Sověti, v roce 1941 vtrhli němečtí nacisté a až do osvobození Rudou armádou v únoru 1944, ba i nějaký čas potom, to nebyly roky, na něž pamětníci vzpomínají v dobrém. Josef koncem února 1944 odjel spolu s dalšími asi pěti stovkami budoucích volyňských českých vojáků k náhradnímu čs. pluku, který byl až v dalekém Jefremově u Tuly. Z nich pak bylo 447 odvedeno a Josef byl opět zařazen k dělostřelectvu. Základní výcvik prodělal zde, ale dělostřelecký pak od května 1944 v Kamenci Podolském a v Černovcích v Rumunsku. Bojová cesta jeho dělostřeleckého pluku začala bojem o Dukelský průsmyk, v prosinci 1944 pomohli při velké ofenzivě u Jasla a pak bojovali o Prešov, Levoču, Poprad, Liptovský Mikuláš, Žilinu i o kus Moravy.

Po válce v červenci 1945 v hodnosti četaře demobilizoval a stál před rozhodnutím, zda bude optovat pro ČSR, nebo se vrátí domů za rodinou. Rozhodl se vrátit k rodině a tak v srpnu spolu s 2325 volyňskými Čechy odjel na Volyn.

Na jaře roku 1947 spolu s 280 obyvateli Velkého Špakova reemigroval s rodinou do staré vlasti, obsadil zemědělskou usedlost v západních Čechách, ale po kolektivizaci se jim zde přestalo líbit a raději se přestěhovali na Moravu do Studénky - Butovic. Zde pracoval v JZD a v jeho zahradnictví až do 79 let svého života.

Jubilant má hodnost kapitána v. v., je nositelem Řádu vlastenecké války 2. stupně, Čs. medaile Za chrabrost, medaile maršála Žukova a několika dalších pamětních medailí.

Podle podkladů syna jubilanta Jaroslava Moravce zpracoval J. Hofman

Redakce Zpravodaje a předsednictvo SČVP chce popřát tomuto nevšednímu jubilantovi hodně zdraví a ještě mnoho krásných životních zážitků.

Deset let české školy v Lucku

Motto:

*„Pro českou školu v Lucku
Žádná oběť nebyla marná“*
již Foitík, 1939, Luck

S přibývajícím věkem se myšlenky a vzpomínky vracejí až do dětství. Nejinak je tomu i u naší menšiny na Volyni. Rozhodl jsem se proto si v tomto článku zavzpomínat s Vámi

alespoň na jediný krátký úsek našeho dětství, na naši drahou českou školu v Lucku.

V úvodu několik řádků o tom, jak se česká menšina v Lucku a okolí utvářela a jaké pro to měla podmínky. Za základ těchto faktografických vzpomínek jsem použil brožurku vydanou v roce 1939 p. J. Foitíkem v Lucku a potom vzpomínky některých významných činitelů luckého regionu.

Ve staroslavném vojvodském městě Luck, jak uvádí p. J. Malinský, se od začátku osídlení v roce 1868 do roku 1939 usídlilo v samotném městě více jak 100 rodin se 347 osobami. Z hlediska sociálně-ekonomického byli v této skupině 3 majitelé průmyslových podniků, 9 majitelů zámečnických dílen, 36 živnostníků, 6 majitelů realit, 7 řemeslníků, 1 advokát, 1 redaktor, 18 učitelských a úřednických sil, 11 rolníků a 8 dělnických profesí.

Největší počet žáků české školy bezesporu pocházel ze samotného Lucka, ale v nejbližším okolí města byla celá řada českých vesnic jako Teremno, Boratín, Hušče, Josefín, Lipiny, Stromovka, Miluše, Omelaniky, Liplany, Čertice, Lidavka, Kněhynky a další, kde nebyly školy s vyššími třídami. Jak se později ukázalo, zřízení české školy v Lucku bylo správné a opodstatněné, neboť začátkem školního roku 1933/34 v důsledku přibývajících žáků, zejména ze vzdálenějších obcí, bylo nutno zřídit další vyšší třídy. Českou školu v Lucku navštěvovalo za období deseti let 1928/29 až 1938/39 celkem 931 žáků, kdy ovšem ještě za školní rok 1931/32 scházeli podklady. Tento počet je účty-hodný a proto všem těm, kteří se přímo nebo nepřímo podíleli finančními dary na výstavbě a zřízení této školy, patří náš dík. Statistický přehled o počtu žáků školy ve školním roce 1928/29 až 1938/39 udává tato tabulka:

TABULKA 1

školní rok	třídy							celkem
	I	II	III	IV	V	VI	VII	
1928/29	3	5	7					15
1929/30	8	8	7	8				31
1930/31	3	2	3	9				17
1932/33	9	8	9	12				38
1933/34	12	9	14	12	18	9		74
1934/35	13	15	16	22	28	27	11	132
1935/36	13	11	16	18	42	35	18	153
1936/37	16	12	24	24	50	32	24	169
1937/38	17	17	11	18	43	40	22	168
1938/39	6	16	17	16	21	33	25	134

Začátky školy byly opravdu velmi těžké. Ustavující valná hromada zástupců českých obcí na Volyni schválila zřízení České matice školské na Volyni (ČMŠ) již v roce 1923 za předsednictví p. Vl. Prajzlara. Avšak k založení odboru ČMŠ v samotném Lucku došlo až 14. 10. 1928 na druhé odborové schůzi, kde byl zvolen užší výbor pro práce spojené se založením školy. Členy tohoto výboru byli pánové: V. Mesner, V. Liška a A. Trnavec. Největší potíže nastaly se samotným umístěním a financováním školy. Za tím účelem se prováděly sbírky, shromažďovaly výtěžky ze zábav a divadel ochotnických souborů.

V dějinách české školy v Lucku zůstane 3. leden 1929 památným dnem, neboť patnáct žáků z Lucka a okolí a jedna učitelka v domě p. Bečky, v ulici Wojewódskiej zahájili tuto etapu. Již po prvním roce vyučování tato „mini“ škola ukázala na dětské besídce, co se žáci naučili. V národních krojích dne 6. 5. 29 předvedli před československým velvyslancem v Polsku p. Dr. Girsou několik národních písní a tanečků. S rozrůstajícím se počtem žáků bylo nutné přemístit školu do větších prostor. Proto druhým místem školy byl domek p. Holečka, pak domek na „Zaciszu“ a konečně budova v ul. Boleslava Chrobrego. Neustálé stěhování školy, kdy docházelo k ničení školního zařízení, a podstatný růst žactva byl důvodem k postavení vlastní moderní školy. Proto za předsednictví ČMŠ p. J. Malinského dne 20. 3. 1932 dochází k naplnění této myšlenky. Výbor schválil výstavbu školní budovy. Byla zvolena tříčlenná stavební komise pp. Holeček, Rektor a Vlk. Stavba školy měla několik etap a začala v roce 1934 původně na darovaném pozemku p. Zemana za pivovarem, za říčkou Sapajlówka. Započatá stavba byla magistrátem města zastavena v důsledku špatného přístupu ke škole. Proto byl za zlotých 20 500 zakoupen pozemek od p. Kronštejna v ulici Pilsuckiego.

První etapa výstavby byla ukončena a předána do užívání 27. října 1935. V roce 1937 bylo přistaveno ještě jedno patro a v roce 1938 byla budova úplně dokončena. Předseda ČMŠ v Lucku Ant. Flengr tehdy prohlásil: „... Je to jedna z největších a nejlépe zařízení českých škol na Volyni“. Škoda, že si ji nemůžeme přenést na stránku tohoto Zpravodaje. Vzpomeňme si alespoň, jak opravdu po všech stránkách vynikala, ve srovnání se sousední polskou školou Nr. 2

(Ing. Zdeněk Damašek)

(Pokračování v některém z příštích čísel Zpravodaje)

Doplňk k USNESENÍ Celostátního výboru SČVP ze dne 22. listopadu 2005

Na tomto jednání se projednával ještě bod 4f, který uvádíme dodatečně:

4f Provádět sběr muzejních exponátů o minulosti Čechů z Volyně.

K tomu předsednictvo zveřejní v nejbližším čísle Zpravodaje pokyny členům a vedoucím regionů o organizaci sběru exponátů, jejich předávání Národnímu muzeu v souladu se smlouvou o spolupráci mezi SČVP a Národním muzeem.

Ing. Oldřich Rejchrt

K článku ze Zpravodaje číslo 1/2006

„Z Diskuse na jednání celostátního výboru“, které se konalo 22. 11. 2005

Pozorně jsem přečetl tento článek. Konečně Zpravodaj bude mít svoji redakční radu, a to po uplynutí málem deseti let, kdy tuto funkci, tolik důležitou pro časopis takového druhu jako je Zpravodaj, plnil prof. Dufek, zřejmě ve spolupráci s redaktorkou časopisu Věrou Latzelovou. A tak nakonec po desetileté přestávce bude již o jeho náplni rozhodovat redakční rada, což lze jen uvítat. Vzpomínám, jak právě asi tak před deseti lety, když již předsedou Svazu (právě na doporučení Ing. J. Hofmanna) byl prof. Dufek a členové tehdejšího předsednictva, jehož členem jsem byl také já, za řízení pana profesora, usilovali o změny Zpravodaje v doplnění, eventuálně nahrazení stávající redakční rady novými členy, včetně redaktorky pí Kloučkové, v domnění, že jak si také přál prof. Dufek bude Zpravodaj více odpovídat potřebám a zájmům svých čtenářů. Výsledkem tohoto počínání bylo to nejhorší, co se mohlo stát. Redakční rada byla, dá se tak říci, zrušena. Čekal jsem, čekalo i předsednictvo na další kroky předsedy ve smyslu utvoření nové redakční rady, se zapojením do ní i stávajících členů.

Nestalo se tak. Žádná nová redakční rada utvořena nebyla, a nebyl také nikdo, kdo by vydával nadále časopis, kdo by měl na starosti jeho distribuci. Musel být nalezen nový redaktor, kterého prof. Dufek sehnal, o distribuci jsem se postaral já, časopis začal znovu být vydáván bez redakční rady, kterou nahradil prof. Dufek. Koneckonců byl jsem ten, který stál při prof. Dufkovi, ale netrvalo dlouho, a s politováním jsem si musel uvědomit, že prof. Dufkovi nešlo o nic jiného, než dostat Zpravodaj do svých rukou, aby mohl sledovat jeho náplň. Pochopil jsem, že předsednictvo včetně mě bylo v podstatě zmanipulované. Ani za takzvané totality jsem se nenechal zmanipulovat, a když se tak stalo ve svobodných poměrech, pochopil jsem, že v této poloze manipulovaného pod vedením prof. Dufka nemohu setrvat v předsednictvu a tím také ve funkci člena komise Černo-bylských, ve které během téměř pěti let činnosti společně s p. Ornstem jsme prosadili, ve zdaleka nejjednodušších podmínkách, u našich vrcholných orgánů požadavek občanství, vyhovujícího transferu finančních prostředků přesídlenců z Ukrajiny atd. Rezignoval jsem, vzdal se všech funkcí.

Zda-li mohlo prospět úrovni Zpravodaje jeho ovládání prof. Dufkem spolu s redaktorkou bez redakční rady, to již nechám na úvahu čtenářům.

Ing. Václav Landa

Reakce na úvodní článek z lednového Zpravodaje

Reagujeme na úvodní článek z lednového Zpravodaje. Nelíbí se nám, že zde veřejně

někteří členové kritizují práci předsedy prof. Vladimíra Dufka a žádají ho, aby odstoupil z funkce předsedy.

Je to žádost jen několika lidí. Předseda byl zvolen na 4 roky a toto období ještě neskončilo. Všichni si uvědomujeme, že prof. Dufek udělal pro náš svaz hodně práce a většina členů byla s jeho prací spokojena. Právě tyto naše členy mrzí, že v tomto pokročilém věku, kdy bohužel naše řady řídí z důvodu nemoci, stáří a úmrtí, je veřejně napadán jeden z nás. My, Volynští, bychom přece měli držet pohromadě a pokud jsou nějaké rozbroje v předsednictvu našeho Svazu, měly by v předsednictvu zůstat a ne se vzájemně napadat v tisku. Asi si někteří neuvědomili, že to vrhá špatné světlo na celý Svaz.

Někteří naši členové z tohoto důvodu již nechťejí Zpravodaj odebrat a dokonce uvažují o zrušení členství. Chťejí tam číst zajímavější věci – zážitky lidí z různých částí naší vlasti, jak kdysi začínali, jak a kde si dnes žijí, co je u nich nového. Má-li někdo námítky k práci předsedy, měl by si to s ním umět vyřídit osobně.

*Za region Žatec: M. Martinovská, A. Martišová, K. Ondrová, P. Poliščuková a J. Hanušová
Za region Chomutov: Jiř. Kačerová, J. Roller, V. Licimberk, J. Vinšová a M. Šantorová*

Vrácená paměť

Začínám psát druhou kapitolu paměti mého mládí druhé poloviny roku 1939. Polska jen do 1. září 1939, po prvním září zábor sovětskou armádou. Následovaly mýtky se sovětskými politruky, kteří tvrdili, že nás přišli osvobodit od polského hněta. Těžko se dalo věřit takovýmto proklamacím.

Když jsme prožili svoje mládí do 18 let ve svobodné zemi, rozvoj naší mládeže po stránce společenské, kulturní a osvětové byl podobný jako u naší staré vlasti ČSR, křesťanství misionářů, Sokolské slety, hudba a české písničky nás stále spojovaly se starou vlastí. Obsazení našeho území a změna vládnoucích politických kruhů vše zastavilo. Život šel dál, ale ovšem v jiném systému a v jiné podobě. Nastává podzim a zima, přechod do roku 1940, politické úřady zavýjely svou činnost, začíná se znárodnovat vše co se týkalo soukromého vlastnictví, nás se týkalo soukromé zemědělství, přechod do kolchozů bez rozdílu malého nebo velkého zemědělce. Tak tomu bylo i v naší obci Martinovce. Přes zimu se připravovaly plány katastrálního území, sdružení jednotlivých políček do větších honových celků k osevu jamich plodin, svod hovězího dobytka do větších stájí, které vlastnili větší, majetnější zemědělci. Taktéž koňské potahy byly svedeny do společných stájí.

Přichází jaro 1940 a začalo se nuceně podnikat ve společné práci všeho druhu.

Čas plyne jako voda, rok 1940 je překonán a přichází jaro roku 1941, Pracovní procesy jsou podobné jako v předešlém roce ovšem s tím rozdílem, že 22. června začala druhá světová válka. Po vstupu německých vojsk nám nebránilo tomu, abychom svedení dobytka a pracovní zemědělské nářadí si mohli vzít zpět domů a opět začít hospodářit soukromě.

Fronta prošla rychle na východ, nastávají normální pracovní povinnosti každý na svém, jen s tím rozdílem, že se nacházíme ve válečném obležení, musíme pracovat a vyrábět zemědělské produkty a povinně odevzdávat státu dle předem předepsaných ukazatelů.

Rok po roce nastupuje život v obleženém území, který není nijak lehký, strach, deprese, nejistota v každodenním životě, různá politická seskupení se prolínala na každodenním pořádku, jedním slovem okupace s velkým politickým odporem.

Nastává rok 1943 a s ním zvrat frontových událostí. Německá vojska utrpěla velkou porážku na východní frontě a fronta se obrací opačným směrem tj. z východu na západ. Rychlý postup sovětských vojsk proti nepříteli se blížil den ze dne k našemu volynskému území.

Nastává den kolem druhého února roku 1944, kdy ve večerních a nočních hodinách bleskově vzplála bitva o naše okresní město Rovno, obloha se změnila v hořící peklo nad městem. K našemu obydlí zněl

přímou vzdušnou čarou, asi 20 km, hukot děl, protiletadlových svíců kulometů, tankových a svítících raket, který trval dlouho po půlnoci.

Když jsme se ráno po únavné noci probudili, náš dvůr byl obsazen sovětskými vojsky, nespočetným počtem koňských povozů s municí a koni, vypráhnutých z povozů, ukrytých v naší velké stodole a dvou průjezdných mlatech. Krmilo se ostošest, jeden přístodůlek plný suchého jetele, ostatní vymácené slámy. Sovětská vojska nemohla proniknout německými obrannými postaveními směrem na Dubno, tak je zaskočila po mlynovské silnici od Dědkovic a malého Špakova přes Novosilky do naší obce Martinovky. Německé obranné postavení bylo upevněno v prostoru od Omelanštiny Hrušvice až za obec Dembrovka u hlavní silnice směr na Dubno-Lvov.

Druhého dne začalo německé obranné postavení posílat dělostřelecké granáty (smarady), odstřelovat naši obec, protože tu byla ubytována sovětská vojska. Nejhorší tragédie postihla mou rodinu. 28. února se nám narodilo první dítě, dcera, která dostala jméno Zdenka, když po pěti dnech jejího života začaly na naši obec dopadat zmíněné granáty, musela manželka se mnou a dítětem opustit rodičí postel u svých rodičů Bačovských, kteří bydleli v druhé polovici vesnice směrem k obci Dembrovka, tam jsme čekali větší nebezpečí od dělostřeleckých granátů, a tak padlo rozhodnutí. Malé dítě zabalit do peřinky a půjdeme k mým rodičům, kteří bývali ve středu obce. Jak jsme tam doběhli, moje maminka hlásí, že musíme do sklepa, protože tu přeletují též nebezpečné smrtící koule. Malé zabalené dítě položili na dno sklepa a sami jsme vkročili do dveří otevřeného sklepa směr dveří západ. Za několik minut doletěl dělostřelecký smarad asi patnáct kroků před dveře, zaryl se do země, ale nevybuchl – zárazek od Boha zachránil stojící tři ženy a jedno malé dítě od náhlé smrti. Já sám jsem v tu chvíli odběhl do stavení a slyšel od žen, co se stalo. Byli jsme šokováni a tak jsme s manželkou sbalili dítě a vypravili jsme se k naší babičce od maminky-matky, maminka a sestra Marie zůstaly doma a my oba s dítětem a s manželkou od švagra s jednorodným synem Annou Bačovskou-Kabátovou jsme došli k té naší babičce Dvořákové Anežce. Jak nás uviděla, vyběhla před práh domu a volá: „Pojďte, pojdte, moje děti bydlela v samostatné chaloupce na výměnku na společném dvorku u svého syna Václava, který měl postavenou hospodářskou novostavbu. Babička uložila obě ženy po únavné době do posteli a ujala se jejich opatrování.“

Vendolky Arnošt, Lysovice
(Pokračování v některém z příštích čísel)

Marie Mráčková roz. Jirkovská vypráví ... (Dokončení)

V roce 1938 jsem se provdala za J. Mráčka. Jaroslav byl vyučený sedlákem. Protože ve Volkově byli už dva sedláři Hudeček a Soběslavský, odstěhovali jsme se na Senkevičůvku, kde Jaroslav dělal svoje řemeslo. V blízkosti byly české vesnice Niva, Hubín a Budky. Řemeslnické práce bylo dost. Jaroslav si vzal do učení i chlapce. Lidé viděli, že je šikovný a pracovitý řemeslník. Začali nabízet půjčky, aby si postavil domek s prostornou dílnou. K tomu nedošlo, přišel rok 1939, začala válka, přišla sovětská vojska a náš byt zabrali pro štáb. Museli jsme se stěhovat.

Šla jsem uklízet do ordinace doktora. Jednou za mnou přeběhla pí Kozáková, abych šla pomoci lékaři. Přivezli totiž chlapce s rozbitou hlavou, tak jsem šla. Asi jsem si počínala dost šikovně, protože doktor mi řekl, že je mě na uklízení škoda, abych šla dělat sestru. A tak jsem se stala sestrou bez zdravotního vzdělání. Naučila jsem se obvazovat rány i pichat injekce. S doktorem jsem jezdila do škol očkovat a rozdávat tablety, proti čemu to bylo už ani nevím.

Znovu nás čekalo stěhování i s ordinací. Ocitli jsme se až na Nivě Hubinské u p. Kovalčuka. Doba to byla zlá, peníze neměly valnou cenu. O topení byla nouze. Chodili jsme kolem trati sbírat uhlí, někdy nám topiči lokomotivy shodili pytel s uhlím, za což jsme byli velice vděční.

Nedaleko Nivy Hubinské byla ukrajinská vesnice Koldeže. V této vesnici se vyskytla úplavice. Zřídili tam provizorní nemocnici. Docházela jsem do této nemocnice s paní, která dříve uklízela v ordinaci. Všechny nemocné shromáždili do této provizorní nemocnice. Ti nesměli nic jíst kromě jablek, která jsme jim strouhaly. Vedle tekla potok, kde se pralo prádlo nemocných.

Zemřela jen jedna holčička, která měla slabé srdíčko, všichni ostatní se uzdravili. My, kteří jsme obsluhovali nemocné, jsme byli rádi, že jsme všem tak dobře pomohli a že jsme nemocné nezemřeli.

Jednou jsme se probudili, bylo to asi v roce 1943, a vidíme německé tanky, laufy (hlavně) jsme měli až u samých dveří. Na návisi vidíme Vládu Dufku, v tu dobu byl student gymnázia, jak hovoří s německými vojáky. Vysvětlil jim, že vesnice je česká, že Češi se do politiky nepletou. Vojáci ihned nařídili donést slámu a zapálit ohně. Bylo to znamení pro letadla, aby v těchto místech nebombardovala. Netrvalo dlouho, letadla přiletěla, zakroužila nad vesnicí a odletěla. Za krátkou dobu byli slyšet jak shazují bomby na vedlejší ukrajinské vesnice, kde byly hlášeny skupiny banderovců. Bylo jich zabito čtrnáct.

Ordinace u doktora osiřela, co se stalo s doktorem, nikdo nevěděl. Z jakých důvodů zmizel? Kdo ho odvedl? Když bylo vidět, že ordinace bude zničena, vzala jsem si z ordinace injekční stříkačku, skalpel, pinzetu, několik obvazů, jodovou tinkturu a kyslíčnick. Vše se mi brzy hodilo. Nevím, kdo to za mnou přišel, že u Tomšů je shromážděno několik raněných vojáků, ruských partyzánů. Bylo jich asi třicet. Bylo přede žněmi, do stodoly se nanosila od sousedů sláma, ženy přinesly prostěradla, ze kterých se dělaly obvazy, protože jiný vhodnější materiál nebyl. Ze Senkevčovy příhazy felčar (doktor), ale co to bylo platné, když nebyly žádné léky. Jednou přišel nějaký člověk a řekl, že vezou pro Němce na frontu léky a něco málo nám z toho přivezl. Alespoň malá pomoc.

Za pár dní bylo vidět, že se rány začínají hojit. Ty, ve kterých byly střežiny, se ale nehojily a začaly hníst. Domluvila jsem se se třemi raněnými vojáky, že se jim pokusím střežiny vyndat. Dobře, že jsem měla pinzetu a skalpel. Snad sám Bůh mi vedl při operaci ruce. Jednomu jsem vyndala střežinu, která byla pod lopatkou. Jiný měl kus plechu v holeni kosti-kost zlomená nebyla. Horší případ byl, když kulka přerazila kost, ve které zůstala viset. Kulku jsem vyndala, přiložili jsme dlahu a kost za nějaký čas srostla. Na bolesti, které vojáci při operaci zažili, brzy zapomněli. Jen já jsem věděla, co chudáci zkusili. Se zařatými zuby sípali a trpěli. Když se uvolnila cesta do okresního města Luck, Rusové raněné odvezli do nemocnice. Než je odvezli, postavili nás, kteří jsme raněné ošetřovali, ke zdi, uvnitř vše prohledali a odjeli. Vše utichlo.

Mně však začali vyhledávat banderovci, snad pro moje léčebné schopnosti. Přivezli chlapa, který měl prostřelenou ruku a přikázali mi, abych ho ošetřila. Ošetřila jsem ho, ale věděla jsem, že když o mě vědí, budou vyžadovat i další případy ošetření. Rozhodli jsme se s Jaroslavem, že odtud odejdeme. Nemeškali jsme a hned druhý den jsme se dali na cestu. Odešli jsme do Volkova 30 km. Nikdo si nás cestou nevšiml, protože kromě svačiny jsme s sebou nic nesli.

Tatinek žil v baráku sám, tak jsme zůstali u tatínka. Jednou jsem šla s Jaroslavem podívat se k jeho matce. Již z dálky vidíme, že stojí na cestě a volá na nás, že prý je tam v baráku opilý Němec a střílí. Šla jsem dovnitř, Němec proti mně, začala jsem se usmívat to dělám, když se bojím, trošku jsem s Němcem zatočila jako k tanci, ten upadl, zvedla jsem ho k posteli, on se svalil a hned usnul. Zula jsem mu boty, jeho flintu strčila pod postel a šla ven. Jaroslavova maminka volala: „Ty žiješ?“

Bylo jaro roku 1944
Naši mužové odešli do československé armády. Několik žen se domluvilo, že se pojedeme za muži podívat. A tak jsme vyrazily. Trošku jsme šly pěšky, někde za butylku (flašku) vodky nás kousek někdo svezl. Dostaly jsme se skoro až k frontě, dál nás k mužům nepustili. Až plukovník Růžička, kterého jsme moc prosily, nás pustil tam, kde stály zenitky (protiletadlové těžké kulomety). A nakonec jsme naše chlapce našly. Chudáci ještě neměli ani uniformy a už dělali protiletadlovou obranu (Zřejmě to bylo směrem na západ od Lucka u města Torčin pozn. J. Pancíř). Byli špinaví, unavení, málem jsme nad nimi plakaly. Mezi obyvateli jsme sehnaly potřebné a uvarily jim boršč. Najedly jsme se s nimi, přespaly jsme ve stodole na slámě. Ráno nás poslali zpět, protože fronta byla moc blízko.

Dopisy přicházely moc málo a to jen smutné, a dost bylo těch nejsmutnějších, kde se oznamovalo, že padl syn, otec, manžel...

Po válce někteří zůstali v Československu. Když už byl konec války a vojáci propuštěni do civilu, několik se jich vrátilo domů do Volkova. Brzy nás čekala radostná zpráva, mluvilo se o tom, že bude repatriace a odstěhujeme se z Volyně do vlasti. Doba čekání, která trvala dva roky, byla dlouhá. Přece jsme se ale dočkali a v roce 1947 na jaře přijely první vlaky a mezi nimi i s Volkovými.

Nyní žiji v penzionu v Litoměřicích už dlouhou dobu.
Podle vyprávění zpracoval Jiří Pancíř

Spíme na vavřínech ...

K napsání dopisu mě vyprovokoval odstavec ve Zpravodaji číslo 1/2006, kde je v bodu 2 uvedeno, že „každé muzeum plní svou funkci dobře jen tehdy když se soustavně doplňuje a obměňuje své sbírky.“

Ano, naše malé muzeum v Podbořanech je nutné co nejrychleji doplňovat a obměňovat, neboť má velké nedostatky. Nelze oddalovat úpravu panelů, přidávat nově místa je dost. Stárneme, odcházíme a cenné materiály budou upadat nenávitelně v zapomnění.

Já, Anna Martišová, rodačka ze Zdobunova, mamě již druhý rok telefonicky žádám pana Dr. Slavíka o uspořádání panelu města Zdobunova (i na vlastní náklady). Ve Zdobunově žilo více jak dva tisíce českých občanů. Bohužel doposud nemáme ani svoji kroniku, nebo jiný dokument, a není již nikdo, kdo by se této práci ujal.

V Podbořanském muzeu, ihned u vchodu do sálu, je panel s nápisem Zdobunovo, ale je to pouze panoráma cementárny a u toho fotografie dětí z venkovské školy. Přes celý panel je mapa Volyně. Zde zapracoval zákon schválnosti, na mapě jsou označeny vesničky až snad k Žitomiru, ale právě město Zdobunov na mapě není!

Já osobně mám originální fotografii 1. České školy 1917-1918 a další ročníky, fotografie českého „komitétu“, České Besedy, České Matice, společenských a sportovních událostí ve městě.

Velice bych byla ráda, kdyby se uskutečnily změny v expozici, dokud jsem ještě schopna pomoci radou. Je mi již 88 roků, jsem ze Žatce a nejsem už tak pohyblivá, a proto jsem se obrátila na p. Ing., V. Petříčka, zda on, občan Podbořan, se ujme tohoto úkolu, aby se věci daly do pohybu. V dopise mi sdělil, že jedině Dr. Slavík smí dělat v expozici změny.

Jsem si dobře vědoma toho, že pan Dr. Slavík je odpovědný za muzea, ale že úpravu může provést jen umělecký odborník (za velké peníze)? Naše muzeum musí mít nějaký ucelený a vypovídající smysl a ne jen „umělecký roztroušený fotografický“.

Také při této úpravě by mohla a chce pomoci p. Alla Finkousová-Pánková. Je učitelkou a výtvarnicí a je velmi dobře zavedená od své maminky do událostí na Volyni a ve Zdobunově.

S pozdravem Anna Martišová
Politických vězňů 1573, 438 01 Žatec

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Krkonoše

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

Region Krkonoše si Vás dovoluje pozvat na tradiční setkání volyňských Čechů 2006, které se uskuteční dne 6. května 2006 ve 13 hodin ve Sportovním 106 v Hertvíkově ul. u Mladých Buků v Krkonoších.

Žádáme zájemce, aby do 1. 5. 2006 potvrdili účast na tel. č. 499 873 227, případně mobilní telefon 605 103 376, nebo prostřednictvím internetu na adresu: bungalov@mbtv.cz, nebo poštovní adresu Jiřina Novotná, 542 23 Mladé Buky 244.

V místě lze zabezpečit ubytování, občerstvení podle vlastního výběru, hudba je zajištěna.

S sebou vezměte dobrou náladu, případně pár fotografií a vzpomínek.

Na Vaši účast se těší Jiřina Novotná, vedoucí regionu

Region Cheb

Oznámení pro region Cheb:

Dary na sbírku pro výstavbu busty Dr. Edvarda Beneše za region Cheb posílejte vedoucí regionu Cheb.

Adresa: Ludmila Máčová, Svobody 58, 350 02 Cheb

SETKÁNÍ

Žáků české mateřské školy ve Zdobunově, Rovně a Omelanětině, jejich potomků a přátel se koná dne 29. 9. 2006 v Žatci.

Pozvánky-vstupenky s cenou a další podrobnosti budou zveřejněny v červnovém Zpravodaji.

Za výbor: Anna Martišová, Žatec, tel.: 723 823 212

POZVÁNKA

Dne 10. června 2006 se uskuteční v Národním domě v Podbořanech setkání rodáků z Hulče. Začátek v 10 hodin. Srdečně zveme!

Zprávu posílá Antonín Umlauf

Došlé dopisy ...

Drodzy Przyjaciele z Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel!

Drodzy Przyjaciele wolyńscy Czesi!

Z wielkim wzruszeniem przyjęliśmy dyplom

Członków Honorowych Waszego Stowarzyszenia oraz gratulacje z powodu nagrody i słowa uznania dla naszej pracy o Wolyńiu.

Jesteśmy bardzo wdzięczni za to wyróżnienie, a nawet zdziwieni, ponieważ czeskie ofiary, które udalo nam się ustalc na podstawie polskich źródeł, są mała cześć wykazu opracowanego przez Pana Ing. Jiří Hofmana, przed którego praca nad historia wolyńskich Czechów chyłimy czoła.

Chociaż tytuł naszej książki wskazuje, że dotyczy ona Polaków jako ofiar ludobójstwa, to uwazaliśmy, że trzeba uwzględnić także inne narodowości, które ucierpiały z powodu nacjonalizmu ukraińskiego. Byliśmy tam sasiadami o wszystkich sasiadach chceme pamiętać.

Pragniemy przy tej okazji wyrazić podziw dla obecnej wspaniałej działalności wolyńskich Czechów, którzy jak wnika ze wszystkich publikawy są nadal społecznością zintegrowana, chroniąca przeszłość od zapomnienia, pięknie łącząca te przeszłość z teraźniejszością.

Opracowania Waszych czołowych historyków Panów Jiří Hofmana, Václava Širca, Jaroslava Vaculíka, są tak samo wzorowe, jak wzorowe były na Wolyńiu czeskie gospodarstwa, czeskie przedsiębiorstwa, czeska działalność oświatowa i kulturalna. Z Waszych książek wciąż korzystamy. Ostatnio wskazaliśmy te książki Muzeum Niepodległości w Warszawie, które przygotowuje wystawę o Wolyńiu. Niestety to będzie mała wystawa, więc tylko na jednej planszy są przedstawieni wolyńscy Czesi fotografie głównie z Waszych książek.

Zyczymy wszystkim działaczom i członkom Sdružení dużo siły i zapału dla podtrzymania wolyńskich wiezi i wzbogacenia historii narodu czeskiego, a w życiu osobistym zdrowia i wszelkiej pomyślności, a także z okazji zbliżających się Świąt Wielkiej Nocy wiele radości

Ewa i Władysław Siemaszko,
Ul. Szwanowskiego 5 m. 25, 01 318 Warszawa

Vážená redakce,

Prosim o zveřejnění této zprávy:

Hledáme rodinu HOBZA

Cestou na Volyně se Matěji Hobzovi narodil v Haliči syn Hobza Jakob, cca 1885 (měl ještě bratra Petra a sestru Rozu). Později prý studoval ve Vídni a pak vyráběl boty na Ukrajině, a to v Rozumivce, v provincii Kirowograd, kde se také v roce 1917 oženil a v roce 1936 zemřel. V Rozumivce se mu také narodily dvě děti: Hobza Nikolaj, nar. 1918, který později žil na Volyni prov. Rovno, rajon Zdobunov a Hobzová Roza, nar. 4. 5. 1925 v Rozumivce, prov. Kirowograd. Po válce prý žila v Evropě.

Prosim o jakoukoli zprávu o této rodině, budeme vděční za každou vzpomínku!

Alena Hobzová, Na krčské stráně 12, 140 00 Praha 4

Vážená redakce,

Dne 23. 5. 2006 uplyne 10 let od úmrtí našeho otce Vladimíra Rampase, nar. v Ivanovce, okr. Rovno, a prosíme aby s námi vzpomněli ti, kdo ho znali. Dovolila jsem si požádat o uveřejnění této vzpomínky, protože o jeho úmrtí jsem nenapsala.

Když otec žil, nezeptala jsem se ho na podrobnosti o tom, odkud rodiny mých rodičů pocházely tady v Čechách ještě před odchodem na Volyn, ale teď by mě to velmi zajímalo.

Nevím, kam se mám obrátit, někdo říká do Prahy, někdo do Brna, jiný že bych se měla rozjet do místa rodiště rodičů na Volyni, ale na to nemám peníze. Ráda bych, kdyby mi v tom pátrání po předcích někdo pomohl.

Moje adresa: Jaroslava Semeňáková,
Vítězství 97, 405 02 Děčín 31

Mobil: 602 721 854

Za jakýkoli kontakt předem děkuji!

ZÁJEZD NA VOLYŇ

PANCEST ŽATEC pořádá ve dnech 4. 9.-10. 9. 2006 zájezd na Volyně s ubytováním v Lucku, hotel Sviřaz. Celková cena 5 100 Kč. Zájemce prosím o telef. nebo písemné nahlášení adresy, na kterou zašleme informace s přihláškou. Mohou se hlásit i Kupičováci - český autobus bude k dispozici.

Alla Finkousová, Pancest, Volyňských Čechů 1707, 438 01 Žatec.

Tel. 415 740 540, 603 561 808

CHVILKA POEZIE ...

Co čas nezavál

Jaroslav Hons

Když před sto čtyřiceti lety šli na Rus naši dědové,
Bylo těch prvních pár. To proto,
že přišli jako zvědové ...

Viděli zemi neoranou a na ní stromy staleté.

Řekli si to chce tvrdou práci
a pak to tady rozkvetě ...

Stavěli visky nejdřív skromně,

za pár let se však změnily ...

Byly tak krásné jaké nikdy v tomto kraji nebyly

Sto čtyřicet let uplynulo ...

Když do těch končin zajdete,

Urcitě stopy našich dědů tam v mnoha místech
najdete ...

Cihelny, mlýny,

pivovary tam připomínají tento čas ...

My vzpomínku si zachovejme,

ať jejich elán žije v nás!

Vzpomínka na Kupičov ...

Od polského básníka Krzysztofa Koltuna, ul. Katedralna 15/2 22-100 Chelm jsem obdržel jeho sbírku básní „Breviář z Poryckaka“ (nyní Pawliwka). Je to soubor jeho vzpomínek, črtů a citů z jeho cest na Volyn a východní oblasti dřívějšího Polska, kde mimo jiné jednu báseň věnoval městu Kupičov. Zde ji otiskujeme ve volném překladu:

Kupičov

Do Kupičova polní cestou volyňští Češi jezdili na trhy

Svatý Václav o žních byl hospodářem -

Královská se ctil.

Dnes bílí andělé létají ve mlýně dnes neuslyšíte modlitby,

mlýnské kameny v kostele žalostně melou

dějiny strašného věku - smrti, hladu a prázdnoty ...

Občas někdo v hábitu dveře otevře

ptá se na královský dvůr, vracející se Čechy ...

Žal písně na cestě ještě je slyšet ...

Knižku s věnováním, Čechům z Volyně s bratrským
pozdravem posílá Krzysztof Koltun, Chelm 10. 2. 2006
Kniha s věnováním a pozdravy jistě potěší nejen
Kupičovany, ale i ostatní Čechy z Volyně.

Jaroslav Mec region Praha

NAŠI JUBILANTI ...

Region Litoměřice

Ve II. čtvrtletí se v tomto regionu dožívají významného
jubilea tito naši členové:

65 let, 6. 6. Urbánková Helena z Kvasilova, byt.
Litoměřice

70 let, 24. 4. Vacatová Marie ze Straklova, byt.
Lovosice, 21. 5. Vlková Anna z Boratína, byt. Ústí n. L.

75 let, 14. 4. Vinšová Blažena ze Stromovky, byt.
Polepy, 29. 5. Papíková Miloslava z Kupičova, byt.
Chotiněves, 2. 6. Gernerová Anastázie z Lucka-Lipín,
byt. Litoměřice a 8. 6. Jelinek Antonín z Českého Hájce,
byt. Litoměřice

80 let, 7. 5. Nováková Emilie ze Zavidova, byt.
Nučnice a 29. 6. Pajerová Vlasta z Mírohoště, byt.
Blíževčedly

81 let, 12. 4. Peterka Jaroslav z Koryt, byt. Roudnice n.
L., 20. 4. Matějovský František z Krošny, byt.
Čížkovice a 30. 6. Bajerová Anna z Buršovy, byt.
Úštěk

82 let, 13. 4. Černý Jaroslav z Malé Zubovčtiny, byt.
Stráž p. R., 18. 4. Volfová Antonie z Mírohoště, byt.
Starý Týn a 1. 6. Kolíková Antonie z Mírohoště, byt.
Litoměřice

85 let, 25. 4. Bohatcová Lydie z Boratína, byt.
Litoměřice a 9. 5. Novotná Slavěna z Mírotína, byt.
Litoměřice

86 let, 23. 6. Vazač Josef ze Straklova, byt. Litoměřice
Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně
životního optimismu a hlavně zdraví.

Za výbor regionu Litoměřice Holubová

Region Praha

Ve II. čtvrtletí oslaví kulaté a půlkulaté výročí
narození tito naši členové:

50 roků, 22. 5. Jana Barešová, bytem Praha

65 roků, 25. 5. ThDr. Jaroslav Šuvarský- Zdobunov,
nyní Praha

70 roků, 17. 4. Tamara Brodillová-Blov, nyní Praha a
Soňa Nováková, bytem Česká Kamenice

75 roků, 21. 6. Josef Albrecht-Boratin, nyní Kladno
80 roků, 12. 6. Radomír Vlk-Mstěšín, nyní Praha

Zdraví, štěstí a životní optimismus do dalších let
životu přeje region Praha

Region Tachov

Ve druhém čtvrtletí r. 2006 se dožívají životního
jubilea naše členky:

Dědová Naděžda, 18. 4. 75 let a Suchá Božena, 26. 5.
80 let.

Oběma přejeme hodně zdraví a ještě mnoho životního
elánu do dalších let.

Za region Tachov Alžběta Michlová

Region Frýdlant

Jubilanti, kteří se dožívají svých významných výročí
ve 2. čtvrtletí 2006:

69 let, 27. 5. Janíčková Bohumila z Kozína, byt.
Raspenava

70 let, 15. 5. Juklíček Alexandr z Vrby, byt. Hejnice
71 let, 8. 4. Veselá Eliška z Vojetína, byt. Mimoň

73 let, 2. 4. Vlasáková Libuše z Volkova, byt. Liberec
74 let, 15. 5. Snajdr Evžen z Volkova, byt.
Jindřichovice, p. S.

a 10. 5. Tylichtr Josef z Novosilek, byt. Křižany
85 let, 20. 5. Jezinková Zofie ze Sofievky, byt.
Raspenava

86 let, 16. 4. Král Vladislav ze Žlábku, byt. Frýdlant
v Č.

Do dalších let především hodně zdraví a životní
pohody

Za region Frýdlant v Č. přeje Ludmila Milická

Region Žatec

Ve 2. čtvrtletí se dožívají jubilejních výročí tito naši
členové:

Pavlinka Rajbrová, 2. 4. 80 let, Lipno. Marie
Medunová, 4. 4. 75 let, Podbořany. Heda Vacková, 9.

4. 70 let, Karlov Vary. Alexandra Cimerová, 1. 5. 80
let, Postoloprty. Jiří Lycuk, 7. 5. 85 let, Měcholupy.

Jaroslav Pokrupa, 20. 5. 80 let, Žatec. Jiřina
Václavíková, 30. 5. 70 let, Strojnice. Jaroslav Žitný,

30. 5. 75 let, Podbořany. Jiřina Bechyňská, 6. 6. 75
let, Liběšice. Mgr. Danuše Manová, 4. 6. 60 let, Žatec.

Josef Kubín, 4. 6. 75 let, Žatec. Tamara Lenzová, 16.
6. 90 let, Vroutek. Jaroslava Borovská, 16. 6. 80 let,

Cheb. Antonín Kudrnáč, 17. 6. 65 let, Žatec. Emilie
Dlouhá, 20. 6. 85 let, Lipenec a Rostislav Linha, 28. 6.

75 let, Podbořany.

Těmto všem členům přeje mnoho pevného zdraví,
štěstí a spokojenosti do dalších let, i těm, na něž
nemáme uvedena data narození

Za region Kamila Ondrová

Letos 1. května se dožívá krásných 84 let paní Emilie
Vranová-Chmelíková z Novokrajeva.

Již několik let nevidí a tak jí musíme každé nové číslo
Zpravodaje i několikrát předčítat.

Děkujeme jí za starost, práci i lásku, kterou nám dala a
stále dává našim dětem, vnukům i právnickům.

Vám, vážená redakce, pak věřím, že díky za záslužnou a
namáhavou práci. Vaše noviny jsou pro naše rodiče,

zvláště ty, kteří se z důvodu nemoci nemohou již
zúčastňovat srazů, jediným pojítkem se svými
krajany.

Přejeme Vašemu Sdružení a Vašemu časopisu hodně
věcných příspěvků a hlavně vděčných čtenářů.

Emilie Bláhová, Koroseky

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje.

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Žatec

Dne 2. března se žatecká veřejnost zúčastnila pohřbu
brigádního generála Bohumila Bartoše ze Žatce. Byl
naším členem, přestože nepocházel z Volyně, ale byl

příslušníkem Svobodovy armády od Buzuluku až do
Prahy. Mnoho let vykonával funkci okresního
předsedy Svazu bojovníků za svobodu, byl nám vždy
dobrým kamarádem a přítelem. Zemřel po krátké
nemoci ve svých nedožitých 88 letech. Čest jeho
památce!

Dne 4. března zemřela po krátké nemoci naše
dlouholetá členka, mně velmi blízká sestřenice a
kamarádka od dětství Marie Kočinová-Příbylová ze
Žatce, dříve z Čejkovic, rodačka z Novokrajeva, ve
věku 79 let.

Koncem minulého roku zemřel rovněž náš člen
Boleslav Malý z Loun, rodák z Rohozna, 80letý.

Všem zesnulým tichou vzpomínkou a pozůstalým
upřímnou soustrast projevuje za region

Kamila Ondrová

Region Chomutov

7. března 2006 zemřela naše členka paní Alžběta
Babovičová ve věku 68 let. Pochází z městečka Vrba
na Volyni, bytem v Chomutově.

Upřímnou soustrast za region vyjadřuje rodině

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Moravský Krumlov

Oznamujeme všem známým, že 12. března zemřel ve
věku 72 let pan Josef Pavelka, rodák z Vilhelmovky,
bytem Olbramovice, Byl dlouholetým členem výboru.

Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje
výbor regionu

Region Rakovník

Dne 20. března 2006 nás opustila ve věku 77 let paní
Marie Ridzoňová-Svobodová z Kolečovic, rodačka
ze Zálesí, dlouhodobá členka SČVP.

Ať je jí naše česká země lehká!

Za region L. Růžicková

Všem pozůstalým projevuje svou účast i redakce
Zpravodaje

DARY došlé na konto
Sdružení březen 2006

Emilie Bláhová, Koroseky 200 Kč

Region Chomutov:

Helena Kalíková, Most 300 Kč

Region Praha:

Rostislav Kaufman, Náchod 100 Kč

Region Moravskoslezský

Vilém Jersák, Hodoňovice 400 Kč

Region Rakovník:

Anna a Antonín Umlaufovi, Stránky 1000 Kč

Region Šternberk:

Slavěna Vohralíková, Unčovice 200 Kč

Region Chomutov:

Zdeněk Šťastný, Chomutov 150 Kč a Bohumil

Šťastný, Žatec 150 Kč

Za dary ze srdce děkujeme!

Sbírka na výstavbu
busty Dr. Edv. Beneše
Březen 2006

Region Cheb:

Manželé Mácovi 1000 Kč

Region Praha:

Vladimír Hlaváček 300 Kč, Helena Křikavová 200

Kč, J. H. 500 Kč, Miroslav Krušina 200 Kč, Josef

Řepík 200 Kč, Josef Špíchal 200 Kč, Ing. Josef

Kindl 200 Kč, Viktor Ballada 500 Kč, Libuše

Svobodová 100 Kč, Emilie Toušková 200 Kč., Pavla

Medunová - 100 Kč, Jaroslav Mec 100 Kč, Emilie

Vacková 500 Kč, Vlasta Hrabáková 200 Kč, Ing.

Tomáš Lešner 100 Kč, Jiřina Focherová 200 Kč a

Prof. MUDr. Vladimír Dufek 600 Kč.

Region Chomutov:

Vladimír Licinberg 300 Kč

Region Žatec:

Seveláková Olga 250 Kč a Majkráková Ludmila

250 Kč obě - Frýdek-Místek

S potěšením a uznáním sledujeme rychlý nárůst
sbírky na tento ušlechtilý účel Redakce Zpravodaje

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytiřská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 04. 2006